

JAK JDOU TRAMPI DO NEBE

Až jednou dorazíme k Pajdovi
budeme čekat jeho soud
a Pajda řekne: „Žádný takový,
nebuď bloud.

Já jsem bůh, já nesoudím
takhle to nefachčí.“
A jenom zvedne zrcadlo
má systém jinačí.

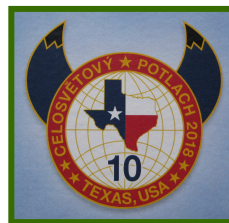
V tom lesklém střepu vidíš sebe
a ve svých očích plápolání
odraz všech ohňů
kde proseděl jsi do svítání.

Na hlavě klobouky a hučky
který jsi propotil
na ramenou šrámy od popruhů
tele, usárna, bágl - stovky kil.

Na nohou vidíš pucejře
kecky, kanady, pohory
prochodil jsi snad stovky párů
krvavým patám navzdory.

Na sobě všechny ty hadry zelený
s flekama od smůly, lančmítu,
od buřtů sem tam značku
ty fleky mají svoji historii
a proto nikdy neviděly pračku.

Marta Pelda Pelikánová
2018

A vidíš svoje srdce s podpisama
co v cancáku jsi někdy měl
ty, co si dodnes pamatuješ
i ty, co už jsi zapomněl.

Zahlídneš vlajku s bílou hvězdou
zpěv končí, až když se rozední
potlach ve Fort Adamsonu
nevadí, že byl poslední.

Už víš, že trampování
byla tvá míza do žil
a místo smutku cítíš vděčnost
za všechno, co jsi *tady* prožil.

Pak Pajda řekne: „Vítej v nebi.“
a schová zrcadlovej šajn
a ty si s klidem v *trampský* duši
pomyslíš:
„SAKRA, BYLO TO FAJN!“

